

Vd
170

Est fatalis hic dies, omnique Saxoniae luctuosus, superiore anno, Reginam, immortalitate dignissimam, uita, nos autem solatio, quod ex illius spiritu pependit, optatissimo, nec opinantes, orbauit, uiuit tamen in animis nostris adhuc, semperque uiuet, Diua CHRISTIANA EBERHARDINA, quae tanto praestantius Regii decoris, quanto illustrius incorruptae sanctitatis, exemplum posteris reliquit. Nam regina uirtutum pietas est, quae sola regios facit animos, sola parat animos supra res humanas elatos, quos, in magnis praesertim opibus atque florentibus, occupat, quos repurgat a corruptelis, quos, in obsequium Dei flexos, gubernat. Quo enim solutior est, in altissimo fortunae gradu, paratiorque licentia, quo crebriores blandioresque peccandi sunt illecebrae, quibus iubendi potestas obsidetur, hoc difficilius est, animum continere, ubi, quicquid libet, uidetur licere. At, plus licere, quam fas sit, ne uideatur, religio prohibet, quae cuius animum subiit, is quidem, praesentis ubique, quod intimos simul hominum sensus perspiciat, Numinis cogitatione commotus, nihil neque faciendum, neque dicendum, ac ne sentiendum quidem, iudicat, quo uel offendi possit diuina bonitas uel ultio prouocari. Sola quoque religio efficit, ut omnis fortunae tum arbitrum, tum auctorem, putemus Deum, nullamque ueram felicitatem, quae nunquam obsolescat, nisi solo in Deo, quaerendam. Quo fit, ut animus, hac imbutus opinione, neque secundis efferatur rebus, neque succumbat aduersis. Cauet enim, ne qua sui insolentia crimen ingrati concipiat, ne diuinis sese beneficiis ostendat indignum, certumque habet, quicquid eueniat aduersi, non perdendi sui causa euenire, sed conseruandi, nec euenire quicquam posse tam calamitosi, quin diuinitus idem facile ac puncto temporis corrigi possit. Ita uero, quanto coniungitur artius cum Deo, in quo reponit cuncta, tanto longius ab rebus, quas homines expetere solent, cura disiungitur, in Deoque defixus, caduca despicit, aeterna consecratur. Haec mens fuit, hoc studium, Reginae, quae, de Deo rebusque diuinis, assidue cogitans, uitam sic instruxit, ut corpore uideretur in terris, animo in coelo, uersari. Itaque, consilio sapienter inito, quae gloria maiorum, quae loci altitudo, quae fortunae splendor, inter homines ipsosque Principes amplissima, tribuerant, nihil in haec ambitioni permisit, sed haec cuncta diuino honori, diuinae uoluntati, subiecit, eos demum, arbitrata, honorari, qui Deum honorent, eos imperare, qui parent Deo ac seruiant, eos uere fortunatos esse, qui fortunae suae thesauros in Deo recondant. Animi, sic compositi, pari fastigio

in

in utraque stetit fortuna, sed, hanc ipsam animi magnitudinem factis, persona sua dignis, probandam, duxit. Ipsa quidem, coelesti praefidio inuicta, nulla calamitate frangi potuit, sed tanto acrius, aliorum misericordia capta, laborantibus subuenit, labantes sustinuit, iacentes excitauit. Nullos certe neque maiores sumptus, neque libentius, fecit, quam in egentes, quorum, benignitatis suae fama, plurimos inuitauit, neminem dimisit tristem; multos, de quorum cognouerat inopia, ne petentes quidem, munificentia sua, nec tenui, subleuauit. Constat inter omnes, quam benigne ciuibus aequae, ac peregrinis, fecerit, sed ipsa, sciri, noluit, multa magnaue beneficia, quae multis daret, ex his etiam nonnullis, quorum, in maiore dignitate, uirtuti fortuna non responderet. Sciuntur tamen haec, haec ab iis, a quibus accepta sunt, laudantur, ac mentis excellentiae declarant indulgentiam, quae maior esse uoluerit, quam uideri. Commemorant ueteres, in Marmoribus praesertim, ALIMENTARIOS Imperatorum PVEROS, ALIMENTARIAS PVELLAS, sed hoc idem commemorant, quod egestati utriusque sexus sustentandae Regina repraesentauit, luculentis utriusque documentis. Nemo uenit in aulam Reginae, quin sedem continentiae, templum uirtutis, sacrarium religionis, intrasse sibi uisus sit. Nemo tam lautus hoc introiit hospitium temperantiae, qui regalis nitoris ullum in eo cultum desiderarit. Tam salubri mirabilique sanctitatis ac magnificentiae temperamento patuit, aulas esse, unde non exeundum sit piis, in quibus puerati cum elegantia optime possit conuenire. Sed hoc, quantumcunque est, totum sapientiae deberur Reginae, quae, imperio inter suos maxima, maior exemplo fuit. Talem enim se praebuit, quales alios esse uellet. Quos quidem, imitatione sui, cum redderet probatissimos, non poterant hi felices sibi non uideri, non aucta solum fortuna sua, sed etiam uirtute. Ipsa iam sacra, publica priuataque, quam caeste fecit, quanta liberalitate sacris aedibus, uel restituendis uel extruendis, succurrit, quanta sacerdotes comitate complexa est, quantam religionis tuendae curam suscepit. Quam denique, gratia in omnes effusa, ne infimos quidem aditu exclusit, admissisque clementer, et consolata est et iuuat, adeo quidem, ut iuxta imi summique haberent, quam ueram Patriae Parentem mitissimamque reuererentur. Longum est, referre tot religiose, tot sapienter, tot mansuete omnique hominum generi amice, facta, quibus omnis Reginae uita cum eluxerit, haec, iudicari potest, totidem esse riuiolos fontis illius salutaris atque uberrimi, quem, in pectore tam generoso ac magnifico, aperuerit religio atque consecrarit. Pulcheriam quam-

dam, Marciani, Imperatoris, uxorem, Theodosii II sororem, in Regina, tam pia, dixeris, reuixisse. Illam quidem Leo Magnus literis, illam conspirantibus faeculorum tot historia iudiciis, illam res ipsa mirificis laudibus, celebrat, hoc sapientiore atque erectioris animi, quo sanctiorem, hoc praestantiorem, quo diligentiore, in sacro Palatio, sanctimoniae magistram, profusae praeterea beneficentiae in pauperes, in Templis, in sacerdotes, in omnes denique bonos. At nihil horum de Pulcheriae praedicari uirtutibus posse, quin idem de Regina praedicandum sit, et operum, quae fecit haec, amplitudo testatur, et, memoris animi sensu conuicti, nos recordamur. Fuit igitur haec eritque nostra Pulcheria, ipsa quidem augusta corporis specie multo pulcherrima, sed animo sancto, ob eamque rem excelso et uere Regio, longe pulchrior, erit, quam cara nobis, tam desiderata, erit desiderata nobis, quoad erimus ipsi, quoad erunt posteri nostri. Qui quidem CHRISTIANAE EBERHARDINAE uirtutes si perspexerint, habuisse nos, intelligent, Reginam, qua melior ne concipi quidem uotis potuisse uideatur. Haec sentit nobiscum Generosissimus Celeberrimusque Vir, IO GOTHOFREDVS Nobilis A BERGER, Consiliarius Aulae et Archiater Regius, Academiae Senior, et Prof Medicus Primarius, Collega noster Obseruandus, haec, et alia, uberior, oratione anniuertaria, graui elegantique, exponere parat. Quare Illustrissimum Comitem, Patres, omnium Hospites Ordinum, literatae denique Reipublicae Ciues, uniuersos ac singulos, rogamus, ut, *procuratis hodie sacris matutinis*, in opidani Templi sacello superiore conueniant, atque, hinc, dato aeris campani signo, in Arcis aedem festo ritu comitatuque progressi, obsequii religione, qua recolenda est Diuae Reginae memoria, perfungantur. Oramus Deum atque obsecramus, ut, leuato moerore publico, saluo REGE, saluo REGIO PRINCIPE, salua DOMO REGIA, salua denique omni Saxonia, res spesque nostras, praepotenti defensas ope, fortunet. P. P. Nonis Septembribus, anno, quam Salus restituta est,

CIO IO CC XXVIII

VITEMBERGAE
PRELO GERDESIANO

ULB Halle

002 380 137

3

1205

h. 8. 12.

V 8
170.

ECTOR
IAE VITEMBERGENSIS
MATTHIAS
IASIVS
MATH. INF. P. P. O.
VS ACADEMICIS
S P D

